

Muhamed Šukri

NASILJE KRAJ OBALE

Sedeo sam na trgu, u bašti kafića „Central”. Bio sam opušten i nisam obraćao pažnju na prolaznike. Bio sam smiren.

„Svako ko želi da privuče tvoju pažnju, mora da te prodrma za rame”, tako mi je rekao jedan prijatelj.

Donji deo tela bio mi je na suncu. Konobar je stavio šoljicu čaja ispred mene i upozorio me:

„Ovaj se mota oko tebe. Ne obraćaj pažnju na njega jer on samo traži gutljaj čaja. Ako mu niko ne da, on onda traži nanu da je posiše kada primeti da je šoljica prazna.”

„Na koga misliš?”

„Pa zar ga ne vidiš? Mejmun.”

Konobar se okrenuo ka njemu. Mejmun je bio naslonjen na zid hotela „Besera”.

„Nisam ga uopšte primetio.”

„Uvek mi uznemirava goste i to baš onda kada dođe na red moja smena” – dodao je pomalo nezadovoljnim tonom.

„Zaboravio si da mi doneseš i jednu praznu šoljicu”, podsetio sam ga.

Imam naviku da s uživanjem prespem poslednje gutljaje čaja u drugu šoljicu. Konobar je klimnuo glavom i udaljio se vukući noge.

„Prokletnik jedan. Psuje me, ali neka, znam ja šta ću uraditi tim konobarima. Nadam se da ćeš biti ovde da vidiš. Nijedan mi neće pobeći. Ovako ću ih napasti.”

Zamišljao je kako izvlači bodež, pa je počeo da mlatara rukama u vazduhu kao da ih stvarno ubada.

„Ma baš će me biti briga i ako nestanem oдавde. Ostaviću im ovaj trg.”

Neki prolaznici su zastajali, a potom nastavljali svojim putem i odmahivali glavom sa sažaljenjem. Ostala su samo dva dečaka koja su ismevala Mejmunu.

„Pusti ih, Mejmune”, rekao sam nakon nekoliko trenutaka, saosećajući s njim.

„Bombe. Zelene bombe. Nož i krv. Mrtvac. Živi mrtvac.”

Izvadio sam paklu iz džepa i ponudio mu cigaretu. Prišao je. Uzeo je jednu, ali mu je ruka drhtala. Bila je prljava. Pojavio se konobar. Mejmun je nervozno poskočio i vratio se na mesto gde je prethodno stajao. Konobar je doneo praznu šoljicu i uplašeno pogledao Mejmunu.

„Mejmun će sedeti sa mnom i zajedno ćemo piti ovaj čaj.”

„Slobodno, ali vlasnik kafića ne podnosi da ovaj ludak sedi u njegovom lokalu. Više puta se tako svađao s njim. Njegovo prisustvo ovde obično se završi svađom sa ljudima. Ti očigledno još ne znaš šta on govori kada razgovara s njima.”

„Danas nikoga neće uznemiravati. Ovog puta ti ja garantujem.”

Brzo me je pogledao i rekao:

„Ja te samo upozoravam. Ti ćeš biti odgovoran ako ti se zbog njega nešto loše desi... Samo te upozoravam.”

Pogledao sam Mejmuna umirujuće, a on je pušio cigaretu opsesivno. Nasmehio sam mu se. Gledao je konobara ogorčeno. Okrenuo sam se ka konobaru:

„Ja preuzimam odgovornost. Ništa loše se neće dogoditi.”

Osetio sam kako polako postajem uznemiren. Da li ću zaista odgovarati za postupke čoveka koji je odbačen na ovakav način? Dakle, Mejmun je važio za strašnog i prezrenog. Nekada je bio turistički vodič. Sporazumevao se s turistima na mnogim jezicima. Čuo sam da je bio među najboljim vodičima u Tangeru kada bi govorio na engleskom. Jednom, kada je bio blizu mene, čuo sam kako priča o svojim pustolovinama u Italiji, Portugalu i Španiji. Govorio je vrlo učtivo. Tu je bila i jedna Australijanka. Poslednji put sam ga video kada je radio u prodavnici rukotvorina. Međutim, počeo je da plaši turiste svojim nervoznim glasom, te ga je vlasnik radnje oterao. Ljudi bi se zaprepastili i užurbano izlazili iz prodavnice ne kupivši ništa. Tako je o njemu govorio vlasnik.

Okrenuo sam se prema njemu:

„Mejmune.”

„Da.”

„Dođi ovamo.”

Opušak cigarete polako se pretvarao u pepeo među njegovim požutelim prstima.

„Evo me.”

„Sedi.”

Primakao sam mu stolicu. Bio je uznemiren dok je sedeo.

„Zar pristaješ da me konobar ovako ponižava?”

„Ne.”

„Zavrnuću mu glavu ovako ili ću mu baciti svoje zelene bombe u lice”, rekao je Mejmun praveći pokret kao da nešto uvija u spiralu.

„Neće se ništa od toga desiti. Ako ti ne započneš, niko te neće vređati.”

Sipao sam mu čaj u praznu šoljicu. Oči su mu se zacaklile. Odmaknuo se i ustao.

„Ostavio sam lek iza vrata hotela.”

Široko se osmehnuo, ali izraz lica delovao je nekako napeto.

„Lek!?”, začudio sam se.

Bosa stopala bila su mu prekrivena blatom, a pantalone iscepane pri vrhu butina. Njegova jedina bela košulja izgubila je prvobitnu boju. Vratio se i počeo da zamahuje vezi-
com tušta.

„Divlja nana”, prošaputao sam.

„Ova biljka je lekovita”, reče Mejmun.

„Šta leči?”

„Leči mene.”

„Šta leči kod tebe?”

„Ništa. Izbacuje bolesti iz mog tela.”

„Dakle, ti si bolestan.”

„Ne, ova biljka me štiti od bolesti.”

Znam da tu biljku smatraju vrstom narodnog leka. Kuva se sa suvim grožđem i ječmom, a dobijeni napitak se pije na prazan stomak. Neki veruju da leči tuberkulozu i druge bolesti.

Uzeo je da kida listiće i pažljivo ih stavlja u šoljicu. Ponudio je i meni malo. Kada je počeo da insistira, pokrio sam šoljicu dlanom. Nasmešio sam se:

„Ne, Mejmune, nećemo sada. Kada se budem razboleo, tražiću da mi doneseš ovu biljku.”

„Ali bolest treba da sprečiš još sada. Ona leči sve.”

„Sada nisam bolestan, Mejmune.”

Posmatrao je svoj kažiprst. Činilo mi se kao da ga pomno ispituje. Potom ga je uro-nio u šoljicu. Pomislio sam: kašika od mesa i krvi. Gurnuo je listiće na dno šoljice s neka-kvim silovitim užitkom, a potom počeo da sisa prst. Promrmrljao je nekoliko reči koje ni-sam razumeo, ali nisam hteo ni u čemu da mu se protivim. Srknuo je čaj sa zadovolj-
stvom. Osetio sam kako mi usta ispunjava sladak i topao ukus. Pomislio sam na mešavi-nu meda i putera.

„A ko je sada u raju?”, upitao me je, a oči su mu blistale.

Učinilo mi se kao da neću moći da ugasim taj plamen u njegovim očima.

„Samo ti, Mejmune.”

„A ti?”

„Ja?”

„Da. Ti.”

„O bože... vidiš... ja sam ovde.”

Nasmejao se toliko da se od siline smeha šoljica zamaglila. Znoj ga je oblio. Bore su se skupile na slepoočnicama, s obe strane obrva i pri korenu nosa. Izraz njegovog lica je čas bio stegnut, čas opušten. Brojao sam bore: jedna, dve, tri, četiri...

„Nego, reci mi, Mejmune, zašto ne radiš?”

Namrštio se. Imao sam utisak da mi se krhotine zabadaju u lice. Osetio sam privi-dan bol u očima, kao kada iz mraka izađemo pravo na sunčevu svetlost. Nekakvo golica-nje prožimalo mi je utrobu. Nasmejao sam mu se. Čekao sam njegov odgovor. Gledao me je kao da je opčinjen svojom jezivom zabludom. Pružio sam ruku preko stola da dohva-tim paklu cigareta kako bi iole smanjio napetost. Zgrabio me je. Osmehnulo se naivno i nervozno, a potom stisnuo zube. Golicanje koje mi je prolazilo kroz stomak splasnulo je.

„A ja? Zar neću moći da zapalim jednu od tvojih dobrih cigareta?”

Zbunio sam se.

„Hteo sam da ti ponudim jednu, Mejmune.”

„Ha-ha. Ljubazan si. Ha-ha. Veoma si ljubazan prema meni. Ha-ha. Baš si dobar pre-ma meni. Ha-ha. Ti si moj brat. Ha! Kako se zoveš?”

„Sami.”

„Ha-ha-ha. Ti si moj brat, Sami, zar ne?”

„Da, ja sam tvoj brat.”

„Baš si nekako kao ja, zar ne?”

„Da, ja sam kao ti.”

„Ti si ja, a ja sam ti. Zar nije tako?”

„Jeste.”

„Sami, ne bi trebalo da budeš kao ostali. Moraš biti isti onakav kao što si sa mnom i isti kao što sam ja s tobom sada.”

Jedan mladić je stao i rugao mu se. Drugi je prošao pored njega i zgrabio ga za rukav.

„Hoćeš da vidiš kako se njegova krv proliva po ovom trgu? Vatrogasci će doći da je operu”, upitao je Mejmun tužno.

„Ne, ne, Mejmune. Neka trg ostane čist. Krv će ga uprljati, a možda i tebe. Ja takođe ne želim da budem uprljan nečijom krvlju.”

„Takav sam, Sami, šta da radim. Uvek po zemlji vidim prolivenu krv onih koji me nerviraju i kako se izvijaju kao ovnovi za Kurban-bajram. Nekako sam smiren kada se osvetim.”

„A ja? Da li te nerviram?”

„Još uvek ne, ali moraš da mi budeš prijatelj. Moraš da mi pozajmiš nešto novca da mogu da odem u Australiju.”

Osetio sam kako mi jeza prolazi kroz telo.

„Ali ja nemam novca. Isti sam kao ti, Mejmune”, rekao sam tiho.

„Moram da idem u Australiju! Neću biti ovde dok je Džoni tamo”, žustro je ponovio. Uze da ispija poslednji gutljaj iz šoljice. Dakle, nevolje mu dolaze iz Australije.

„Eh, odlazak, odlazak, Sami... Kada čovek zavoli ženu kao što je Džoni”, promrmrljao je.

„Ali zašto baš Australija?”

„Zato što je ona tamo. Volim je, a ona nije ovde.”

„Ko?”

„Džoni. Zar ne znaš Džoni koja je bila sa mnom?”

„Ne, ne znam je. Ali daljina...”

Zaustavio me je njegov nagli pokret. Izvadio je pocepan pasoš. Neke stranice su bile istrgnute, a fotografija u pasošu bila je izgužvana.

„Mogu da je stignem. Zar ne misliš i ti tako, Sami?”, odlučno je ponovio.

„Naravno da možeš, nego to iziskuje mnogo muke”, dodao sam. „Da li je Džoni bila dobra prema tebi?”

„Zaista se više i ne sećam, ali neće moći da porekne da me poznaje ako vidi da sam došao do nje. Jednom mi je rekla da sam jedini koji zna kako da joj pruži zadovoljstvo.”

Nasmejao sam se.

„Dakle njena sreća leži u potpunoj intimnosti sa tobom.”

„Da. Ja sam njena sreća.”

Uzeo je listiće tušta koji su bili u šoljici i počeo da ih sisa. Pomislio sam: dakle, njemu se vraća razum kada govori o Džoni. Njegove misli su u Australiji dok je on ovde. Govori mi iz Australije onda kada je svestan onoga što govori. Prošlost: Džoni i tušt koji sada žvaće. Mejmun, Džoni i ja – svi ćemo postati gorko bilje. Današnji svet su sutrašnje želje. Mi smo balega koju kotrlja povorka balegara.

„Hajde da odemo do mora, ako želiš”, iznenada me je upitao.

Zubi su mu pobeledi. No, usta su mu ostala zelena, a iz njih se cedila sluzava tečnost divlje nane.

„Zašto?”

„Da tamo napravimo morsku so i prodamo je pre nego što zađe sunce.”

„Ne danas, Mejmune.”

Iz šoljice je izvadio ostatke nane i nastavio polako da je žvaće.

„Dobro, a kada onda? Tek pošto zađe sunce?”

„Sunce će ponovo izaći.”

Posmatrao me je dok je polako žvakao divlju nanu. Nasmejao sam mu se. Pogled mu je planuo. Zatim se okrenuo prema namrštenom čoveku koji je sedeo preko puta nas.

„Gubi se iz mog kafića!”, viknuo je čovek.

Mejmun je poskočio. Pokazao sam mu da ne ustaje.

„Ali sada je normalan. Ne radi ništa”, usprotivio sam se.

„Poznajem ga bolje nego bilo ko”, uzviknuo je čovek uznemireno. „Nikada se ne zna kada će poludeti. Kad mu pritisak u glavi skoči uzeće tako bilo šta i baciće na bilo koga.”

Mejmun je ćutao. Da li ga se plašio ili ga je poštovao? Pogledao me je tužno, kao da je nešto zgrešio, a zatim ustao i otišao. Video sam ga kako stoji na kraju trga napet i nije obraćao pažnju na ljude oko sebe. Pažljivo me je gledao. Možda mi je i zamerao što sam ovde, a on tamo. Možda je rekao sebi: „On nije kao ja”, i u tom trenutku osetio vrhunac samoće.

Izvadio je malu, izlizanu mapu iz džepa i rasklopio je. Prvo ju je promatrao, potom je raširio na zemlji i počeo da je gazi desnom nogom. Ponovo ju je smotao i vratio u džep. Skinuo je košulju. Ispružio se tako go do pojasa na prag stare španske telegrafске kancelarije. Njegove velike i smeđe grudi presijavale su se na suncu. Čovek koji je sedeo iza mene rekao je:

„On voli sunce. Jednog dana je ovde glasno viknuo: *Ja sam gospodar sunca, mora i ovog trga!*”

Dvoje ljudi je zastalo ispred njega. Mejmun je obukao košulju. Sedeo je na pragu odmahnuvši glavom prema njima. Pustili su ga tako. Glasno se smejaio. Čuo sam vlasnika kafića kako starcu poput sebe prepričava Mejmunova nedela:

„On nosi prokletstvo svojih roditelja gde god da ode. Jednog dana, kada je njegov otac Idris došao kod njega sa sela, Mejmun ga se odrekao rugajući mu se: *Trebalo bi ponovo da se rodim da bih bio tvoj sin! Nisam zadovoljan tobom kao ocem. Sada sam sebi i sin i otac – Ja sam i Idris i Mejmun. Zar ne vidite? Sigurno je njegov otac mnogo patio. Poznajem tog uglednog gospodina. Jedan vrlo pobožan čovek. Od kuće do džamije i iz džamije na posao. Čovek koji je otac sinu kao što je Mejmun trebalo bi da traži oprostaj od Boga za svoju nevolju.*”

Vlasnik kafića je nestao. Mejmun je sada delovao jako uznemireno. Pomerio se pa zastao. Koraćao je ka meni. Šta sada hoće da uradi? U mojoj mašti jedna od čaša se razbila. Krhotine su mi se zabile u lice. Snažnim pokretom je podigao stolicu i prevrnuo je.

„Neka sada đavo sedi na ovoj stolici.”

Vlasnik kafića ga je video.

Izašao je i počeo da urla.

„Ludaku jedan! Proklet bio. Proteraću te iz celog Tangera.”

Mejmun je pljesnuo dlanom po zadnjici kao klovn. Izdaleka je doviknuo:

„Ma nosi se, čiča! Baš me briga!”

Vlasnik je hteo da pođe za njim, ali ga je gost kafića zgrabio za ruku:

„Vidiš kakav je. Ako je on lud bar ti budi pametan. Vodiće ga u psihijatrijsku bolnicu s vremena na vreme. To će biti dobro za njega. Ali nemoj da ti budeš razlog tome.”

„On zna šta radi. Lud ili ne, samo traži nekoga koga će izludeti.” Zastao je i pokazao prema meni: „Danas si ga ti ohrabrio da nas uvredi. Svaki put kada naiđe na nekoga ko odobrava njegovo ponašanje, još više se osili. Misli da je čuvar ovog trga.”

„Znaš i sam kakav je. Ne treba još više da ga ljutiš kada već mirno sedi”, pokušao sam da opravdam situaciju.

Nije odgovorio. Tada gost iza mene reče:

„Nezaposlenost je uzrok ovog ludila.”

Na to mu jedan starac odgovori:

„Ne. Ne mislim tako. U naše vreme je bilo još više nezaposlenih pa, eto, ipak niko od nas nije poludeo. Nezadovoljstvo je ono što izluđuje ljude. Zadovoljstvo je mudrost.”

Mejmun je vežbao. Ličio mi je na šampiona koji se sprema za trku.

„Evo, pogledajte, sprema se za trku sa zamišljenim protivnikom. Uvek pobeđuje u ovom zamišljenom takmičenju koje vodi sam sa sobom”, reče vlasnik lokala.

Savio je desno koleno. Pogledao je desno, levo i iza sebe. Trčao je najbrže što je mogao. Prolaznici i gosti kafića bili su zapanjeni.

„Gde je obezbeđenje? Trebalo bi da ga odvedu odavde. Jadnik je lud. Njegovo ponašanje nam ide na živce.”

Mejmun se okrenuo i nastavio da hoda bez prestanka. Kada je stigao do praga podigao je ruku u znak pobede. Prišao mu je jedan mentalno zaostali dečak i zamolio ga da se trkaju. Mejmun se iskezio, dok se dečak široko i iskreno osmehivao. Mejmun ga je iz sve snage šutnuo u zadnjicu. Dečak je odskočio u stranu zavijajući od bola, potom ga opsovao i pobečio. Mejmun je ponovio trku još tri puta. Poslednji put mu je neko dao punjeno parče hleba. Seo je na prag i polako počeo da ga žvaće.

* * *

Ljudi, sunce i more. Preporođeni, nežni i goli. Klize jedni uz druge poput jezerâ, nalik fatamorgani, koja se stapaju u zagrljaju. Mejmun je čeznuo za tim nežnim telima, a ona kao da su se prelivala jedno u drugo poput akvarela. Ljudi su danas nežni i lagani kao da plutaju po moru. Obuzela ga je gorčina prema samom sebi. On je tako grub, a oni nežni. Sunce ga je zaslepljivalo. No, povetarac u plavetnilu ublažavao je to slepilo. Danas je dovoljno ludovao. Danas je otuđeniji od ljudi.

„Prošlo je mnogo otkako sam video da me neko ljubazno gleda. Ne primećuju me sve dok ih ne izazovem ljutitim pogledom. Teši me samo to što se ophode prema meni s takvim oprezom”, pomislio je.

Pesak mu je klizio pod stopalima poput svilenih jastuka.

„Kao da hodam po žabljim stomacima.”

Mislio je da će mu se celo telo istopiti. Melodije su mu odzvanjale u glavi. Umor ga je obuzimao s užitkom.

„Niko nije sam na ovom svetu. I ovo je laž. Da li i ja lažem?”

Delovao je nemoćno. Svi su zazirali od njega. Stajao je i plašio kupače čudnim pogledima. Nije se pomerio sve dok nije umislio kako je savladao sve one koji su ga zaprepasali.

šćeno gledali. Radovao se njihovom porazu. Zgrabio je pesak i snažno ga stiskao, a gorčina koju je osećao prema ljudima počela je da se topi. U njegovoj mašti mržnja prema njima bila je taj snažan stisak peska koji je i dalje bio pesak ma koliko ga pritiskao. Mejmun je zamišljao kako gnječi i oblikuje ljude poput testa.

Tamnoputa devojka je izašla iz vode

Nedra su joj se prelivala

Bog je u srcima

Kreće se graciozno

Bog je u vodi i fatamorgani

Oči joj blistaju

Dva leptira na samrti

Bog je u svetlosti i tami

Hoda gordo

Bog i lepota – gde god da smo

Kad bih bio Bog

Darovao bih joj večnost

Zadrhtao je od zadovoljstva i gneva istovremeno. Pogledala ga je drhteći. Izgubila je onu gracioznost i gordost koju je imala. Samo jedan zalogaj njenog tela bio bi dovoljan da mu prekine sušu u telu. Zmija požude se probudila i uznemirila u njegovim očima. Devojka se sklonila među mladićima koji su bili opruženi na pesku. Njihova tela Mejmuna su podsećala na sardine na roštilju. To mu je još više pojačalo glad i žeđ. Tela su im bila privlačna. Uzeo je nekoliko školjki i prevrtao ih po dlanu. Eh, da su dragulji, mogao bi da stigne do Džoni. Eh, kakve sam sreće, bože! Načini dragulje od ovih školjki da mogu da dođem do Džoni. Zakoračio je u začarani svet. Malo-pomalo postajao je svestan sebe.

Bio je očaran prizorom školjki na plaži El Hosejme.¹¹ Morski povetarac prodirao je kroz košulju. S vremena na vreme, osećao je kako mu znoj curi ispod pazuha. Prestao je da sanjari. Ugledao je mladića kako juri ka moru kao da se trka sa samim sobom. Mejmun je bio spreman. Mladić je stigao do mora. Mejmun je pojurio kao petao: šljap, šljap, šljaaap, šljaaap. Mladić je iznenađeno skočio u vodu. Mejmun je ostao potopljen, pa izronio daleko. Silovito je zamahnuo rukama. Ponovo je zaronio. Plivao je kao morski pas. Snažno je išao napred. Naglo je izbio na površinu, uspravio se i disao kao riba izbačena na obalu. Bio je iscrpljen. Izašao je iz mora. Voda se slivala niz njega, a poderana odeća mu se slepila uz telo kao otopljeni vosak, poput neizglačane statue tek izlivena u gipsani kalup. Krenuo je obalom, a šlic na pantalonama otkrivao je zmiju zgrčenu među razmaknutim bedrima. Bacio se na zemlju. Glavu je spustio na levu ruku, a desnu ispružio. Oštar bol razdirao mu je desnu slepoočnicu. Utroba ga je bolela, a smrtonosna suša zahvatila mu je telo. Utonuo je u san. Iscrpljeno disanje stresalo mu je sitna zrna peska s lica i ruku. Izgledao je kao riba koju je izbacilo more.

* * *

¹¹ Grad na severu Maroka.

Znoj, vrtoglavica i bes. Mejmun se probudio. Pohabana odeća bila je slepljena uz nje-ga. Glava, pazuh i nabori stomaka bili su obliveni znojem. Skinuo je košulju i osetio pove-tarac. Krenuo je ka vodi. *Bog je u moru*. Držao je košulju u ruci kao da nosi mrtvog zeca. Potopio je glavu i primetio kako se pesak talasa: *Bog je u dubini i na površinama*. Prepla-vila ga je morska opijenost. Izašao je i šetao. Lutao je. Košulja mu se lelujala u ruci, telo je bilo zategnuto kao bubanj, a pantalone su šuštale od trenja. Sijale su. Bio je umoran od razmišljanja o ljudima.

„Evo me, živim među ljudima kao što sam oduvek želeo”, pomislio je.

Želeo je da se raduje s ljudima nekom nepoznatom rođendanu, ali je izgubio taj ose-ćaj.

„Nismo ni bolji ni gori od drugih ljudi...”

„A šta smo mi, majko?”

„Zar ne znaš?”

„Ne.”

„Mi, kao što vidiš, sine moj...”

„A ova buka napolju?”

„Ne govori tako. Zar ne vidiš da slavimo? Treba da cenimo naše praznike.”

Otac je gundajući prigovorio:

„Ne. Nije tako. Ti i ne znaš ništa o našim praznicima. Svaki praznik je greh i bezob-zirnost na ulicama.”

* * *

Izdaleka se na suncu nazirala ljudska silueta. Približavao se toj goloj pohoti. Kosa joj je bila umotana u peškir. Živo telo spremno za balsamovanje. Osvrnuo se za sobom. Kupači su izgledali kao patuljci. Peščano polje zasađeno ljudima. Zavrtelo mu se u glavi. Košulja mu je ispala iz ruke. Burno je reagovao. Žmarci užitka podilazili su mu telom, a u mašti su ga ošinule mokre grane. Osetio je prijatnu vrtoglavicu. Nektar mu je preplavio isušena usta. Ženski miris, pomešan s morskim mirisom dopirao mu je do nozdrva. Nije dotakao nijednu ženu otkako ga je Džoni napustila. Ruka mu je drhtala dok je dodirivao uzbuđene genitalije.

„Džoni! Džoni! Evo, vidim te, Džoni. Bog ne pretvara školjke u dragulje. Bog je u Australiji, a ja ovde! Bog je s nama gde god da smo”, govorio je.

Zamišljao je kako njegova zmija ulazi u Džoninu rupu. Njegova nagost postala je gruba. Treptao je na suncu bacajući senku na telo koje je bilo opruženo na suncu. Video je samo devojkę svetloplave kose s koje je otpao zamišljeni list duda. Žestoko se bacio pre-ko nje. Prepuštao se zadovoljstvu i govorio besmislice. Devojka se očajnički izmicala i vri-štala. Navalio je na nju celom težinom. Nokti su mu se zarivali u njenu kožu. Koliko je samo Džoni volela kada joj rastrgne spavaćicu. So s njene kože mešala se u njegovim ustima s ukusom krvi njenih ogrebotina. Ustao je. Okrenuo se ka grupi patuljaka koji su juruli ka njemu. Pljunuo je devojkę. Pogledala ga je sažaljivo i prestrašeno. Buljio je u more. U njemu se budila ona stara čežnja za njim. Jurnuo je... beg... beg... šljap... šljap... šljaaap... šljaaap... šljaaap. Slep i nežni pokreti. Njegova pohabana odeća ostala je u pe-sku poput mrtve hobotnice. Devojka je stajala tamo zaprepašćena. Patuljci su sada bili

divovi. Mejmun je tražio utočište u moru koje je smatrao svetim. Devojka je bila nema i skamenjena.

Patuljci, odnosno divovi, šaputali su jedan drugom:

„Šta će sada uraditi?”

„Uplašiće se, a zatim će se izbaviti kada proguta malo vode. Videćete.”

„Moramo nešto da preduzmemo.”

„Pogledajte, stoji kao da je u bunaru.”

Zaronio je. Trenutak kasnije je ponovo izronio.

„Gubi svest.”

Zaronio je zatim...

Tanger, 1977.

(S arapskog prevela Marija Jovanović)